

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/12/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5616010170
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marcela Malatká
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5616010170.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marcely Malatkej a sudcov JUDr. Eriky Bebčákovej a Mgr. Anny Mihálikovej, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 23. júna 2021 odvolanie obžalovaného Ing. P. V. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 3T/42/2016 zo dňa 20.8.2020 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného Ing. P. V. **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 3T/42/2016 z 20.8.2020 bol obžalovaný Ing. P. V. uznaný vinným zo zločinu všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 písm. a) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že:

v období od 14.8.2012 do dňa 13.8.2013 v rozpore so schválenou projektovou dokumentáciou č. 8/2011 a na jej základe vydaným stavebným povolením zo dňa 23.11.2011, č. SOcU/LJ-140/2011 svojvoľne zasahoval do prestavby budovy Obecného úradu obce Demänovská Dolina, IČO: 00 315 168, Demänovská Dolina 258, okres Liptovský Mikuláš s prideleným súpisným číslom XXX, postavenej na parcele č. 2925/7, zapísanej na liste vlastníctva č. XX vedeným Katastrálnym odborom Okresného úradu Liptovský Mikuláš pre okres E. F., obec L. L., katastrálne územie L. L., a to napriek opakovaným upozorneniam Ing. arch. X. F., osobou poverenou stavebným dozorom Ing. arch. P. F. a statikom Ing. K. B., pričom v interiéroch nehnuteľnosti sa pravidelne pohybovalo najmenej 9 osôb, pričom svojimi rozhodnutiami spôsobil po statickej stránke na stavbe havarijnú situáciu s bezprostrednou hrozbou zrútenia krovu a časti nosných konštrukcií, čo na strane obce Demänovská Dolina viedlo za účelom zabezpečenia stavby proti jej zrúteniu k vzniku nákladov vo výške najmenej 42 576,35 eur.

Za spáchanie tejto trestnej činnosti bol obžalovaný podľa § 284 ods. 1 Tr. zák., s poukazom na § 38 ods. 2 Tr. zák. odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a na výkon tohto trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenej Obci Demänovská Dolina, IČO: 00 315 168, so sídlom Demänovská Dolina 258, okres Liptovský Mikuláš, spôsobenú škodu v výške 34 336,43 eur. Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. súd poškodenú Obec Demänovská Dolina so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný Ing. P. V. prostredníctvom zvoleného obhajcu ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní, a to proti všetkým výrokom rozsudku, ako aj proti konaniu, ktoré vyhláseniu rozsudku predchádzalo. Zahlásené odvolanie obžalovaný zdôvodnil prostredníctvom zvoleného obhajcu písomným podaním zo dňa 13.1.2021, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 13.1.2021:

Hoci obžalovaný nespáchal skutok, pre ktorý bol odsúdený, tak skutok, pre spáchanie ktorého bol odsúdený, ani nie je trestným činom, resp. zo skutkovej vety odsudzujúceho rozsudku nie je možné zistiť, akým konkrétne trestnoprávne relevantným konaním mal spáchať trestný čin.

Znaky trestného činu sú určené konkrétnou skutkovou podstatou uvedenou v osobitnej časti Trestného zákona. Je nevyhnutné, aby skutková veta obsahovala všetky znaky základnej, ako aj kvalifikovanej skutkovej podstaty, ak bol skutok právne kvalifikovaný aj podľa nej. Skutková veta (popis skutku) musí bezpodmienečne obsahovať úplný popis skutočností rozhodných pre naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty (viď napr. Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 509/2015).

Z hľadiska objektívnej stránky trestného činu sa mal obžalovaný dopustiť protiprávneho konania „svojoľnými zásahmi do prestavby budovy“, pričom podľa ďalšieho textu skutkovej vety sa má zrejme jednať o zásahy verbálne, keď je uvedené, že „svojimi rozhodnutiami“ mal spôsobiť na stavbe havarijnú situáciu. Z takto formulovaného textu vôbec nie je zrejmé, o aké zásahy, o aké rozhodnutia malo ísť, komu boli prednesené a určené, a teda o aké konkrétne protiprávne konanie sa má jednať. Rovnako všeobecne a neurčito sú v skutkovej vete formulované aj údajné upozornenia stavebného dozoru a statika. Pokiaľ v skutkovej vete abscentuje náležité vymedzenie objektívnej a subjektívnej stránky, tak z nej nemožno vyvodiť ani kauzálny nexus medzi konaním a následkom. Hoci v predmetnej veci nejde o špeciálny subjekt, tak nedostatočné vymedzenie subjektívnej a objektívnej stránky trestného činu má následne vplyv aj na neúplné označenie subjektu trestného činu. Z jeho súčasného označenia, resp. bližšieho neoznačenia, zo skutkovej vety tiež nie je zrejmé, v akom postavení mal obžalovaný úmyselne vydať ľudí do nebezpečenstva smrti alebo ťažkej ujmy na zdraví. Pre posúdenie prípadnej trestnoprávnej zodpovednosti je tiež podstatný rozdiel, či obžalovaný sa mal konania dopustiť ako osoba nezainteresovaná na prestavbe budovy, ako stavebný robotník, ako zhotoviteľ alebo objednávateľ, prípadne ako ich štatutárny zástupca a podobne.

V danom prípade je skutková veta formulovaná takým spôsobom, aby len vyvolala zdanie, že je odrazom právnej vety. V popisoch konkrétneho konania obžalovaného a konkrétnych okolností, za akých malo dôjsť k spáchaniu trestného činu, je však od začiatku trestného stíhania nepreskúmateľná z dôvodu, že pokiaľ by všetky znaky trestného činu mali byť v nej riadne konkretizované, tak by trestné stíhanie obžalovaného neprichádzalo do úvahy a pokiaľ na prestavbe budovy skutočne hrozila po statickej stránke havarijná situácia, tak by prichádzala do úvahy trestnoprávna zodpovednosť iných osôb.

Súd pri údajne nekvalitne a neodborne budovanej stavbe nepovažoval za vinníkov právnické a fyzické osoby, ktoré práce realizovali alebo ich projektovali, ale toho, kto si práce objednal, resp. štatutárneho zástupcu objednávateľa.

Znalec z odboru stavebníctvo, pozemné stavby, statika stavieb Ing. Juraj Lovich v znaleckom posudku č. 4/2015 zo dňa 4.12.2015, ktorý súd považoval za hodnoverný, aj napriek tomu, že znalec sa v ňom postavil aj do role sudcu, okrem iného uviedol:

„Firma Slovenské inžiniersko - priemyselné stavby, s.r.o. Liptovský Hrádok, ktorá bola vybratá v súťaži na stavbu 1. časti ... neprevádzala stavebné práce podľa vopred vypracovanej RD statiky a nie je zachovaný žiadny záznam, že boli prevedené kontrolné sondy v základoch ... Pre 2. časť prebehlo znovu výberové konanie, kde víťazom bola firma Euro Building, a.s., Bratislava. Stavebné práce, ktoré táto firma na stavbe realizovala, boli vykonané pomaly a mimoriadne nekvalitne a bolo dobre, že s touto firmou ukončil zmluvný vzťah.“

V závere znaleckého posudku znalec k projektantovi statiky Ing. K. B. uviedol:

„V rámci projektu pre stavebné povolenie (DSP) previedol predbežné statické posúdenie danej stavby podľa platných STN EN. Vo svojich statických výpočtoch nezohľadnil pôsobenie vetra na konštrukciu strechy a nestanovil správne hodnotu zaťaženia snehom. Z podrobného kontrolného statického výpočtu (statický model č. 1) vyplýva, že pôvodne navrhnuté krokvy 100/200 mm s ohľadom na jeho navrhnutý statický model a použité klimatické zaťaženie (vietor STN EN a sneh 3,0 kN/m²) sú poddimenzované. V novembri 2013 v rámci statického zistenia havarijného stavu strechy navrhol zosilnenie nosných prvkov krovu. Z podrobného statického výpočtu (statické modely 2, 3 !) vyplýva, že v stredovej časti krovu je toto zosilnenie nedostatočné.“

K stavebnej firme Varb plus, s.r.o. Palín znalec uvádza:

„V rámci stavebných prác na hrubej stavbe pôsobila neodborne a svojím konaním spôsobila stavebno - konštrukčné problémy.“

K tesárskej firme F. H., Horní Bečva, ČR je v závere znaleckého posudku uvedené:

„Tesárske práce na krove OÚDD previedla nekvalitne, neodborne a s technickými nedostatkami.“

Aj na základe vyššie uvedených zistení však znalec a súd dospeli zhodne k právnomu záveru, že obžalovaný jednoznačne a nepochybne zodpovedá za vznik havarijného stavu na stavbe a úmyselne vydal ľudí do nebezpečenstva smrti alebo ťažkej ujmy na zdraví. Obžalovaný ako starosta Obce

Demänovská Dolina pri prestavbe obecného úradu vždy konal práve v úmysle chrániť majetok obce, ako aj životy a zdravie ľudí.

Samozrejme, že všetky osoby alebo ich konatelia, ktorí sa nekvalitne a neodborne akokoľvek podieľali na realizácii prestavby, v konaní vypovedali tak, aby vylúčili akúkoľvek prípadnú vlastnú zodpovednosť a túto preniesli na obžalovaného.

Obžalovaný sa nestotožňuje s názorom súdu, že ako štatutárny zástupca objednávateľa stavebných prác trestnoprávne alebo inak zodpovedá za nekvalitne a neodborne vykonané práce stavebnými firmami a tiež za bezpečnosť pracovníkov stavebných firiem pohybujúcich sa na nimi realizovanej prestavbe. Tiež nemôže niesť zodpovednosť za stav stavby zistený niekoľko mesiacov po odovzdaní jeho funkcie starostu obce Demänovská Dolina, a to aj s poukazom na skutočnosť, že po jeho odovzdaní funkcie boli zo stavby odstránené dočasné podporné stojky krovu.

Postup Obce Demänovská Dolina, ako aj požadovanú náhradu škody, ktorej výšku uvedenú v odsudzujúcom rozsudku tiež namieťa, i keď za ňu nezodpovedá, obžalovaný vníma tiež ako snahu o faktické odstránenie a finančné zničenie nepohodlného politického oponenta.

Vzhľadom k tomu, že obžalovaný nespáchal skutok, pre ktorý bol odsúdený, a zároveň skutok uvedený v odsudzujúcom rozsudku nie je objektívne možné v trestnom konaní postihnúť, obžalovaný žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a obžalovaného oslobodil spod obžaloby.

Obžalovaný zahlásené odvolanie zdôvodnil aj prostredníctvom ďalšieho zvoleného obhajcu písomným podaním zo dňa 21.1.2021, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 21.1.2021:

Obžalovanému je v podstate kladené za vinu, že v rozpore so schválenou projektovou dokumentáciou svojvoľne zasahoval do prestavby budovy, pričom jeho pokyny a zásahy spôsobili v konečnom dôsledku po statickej stránke havarijnú situáciu.

Napadnutý rozsudok považuje obhajoba za nedôvodný a vecne nesprávny, a to najmä z týchto dôvodov: Trestnoprávnu zodpovednosť v celom rozsahu obžalovaný odmieta a napriek doteraz vykonaným dôkazom má obhajoba za to, že prijatie záverov o trestnoprávnej zodpovednosti

- a) vyplýva z nedôsledného právneho posúdenia charakteru záväzkovo - právneho vzťahu v súvislosti s realizáciou predmetného diela,
- b) nemá oporu vo vykonanom dokazovaní,
- c) je predčasné.

Hodnotiac rozsudok, ťažiskovo sú obžalovanému kladené za vinu nevhodné pokyny zhotoviteľovi diela pri jeho vykonávaní, a to bez toho, že by rozsudok tieto pokyny konkrétne uvádzal. Bez takejto konkretizácie pokynov, či už súboru pokynov alebo jedného jediného pokynu nie je možné prijať ani záver, do akej miery ten-ktorý pokyn zapríčinil havarijnú situáciu a vznik nákladov na zabezpečenie stavby.

Tým, že obžaloba nepomenúva žiadne konkrétne pokyny obžalovaného, ktoré mal vydávať na stavbe, ale len konštatuje tzv. svojvoľné zasahovanie do prestavby, spôsobuje neurčitosť podanej obžaloby v tom zmysle, že obžalovanému je upierané právo na obhajobu v konkrétnostiach pomenovaných skutkov - pokynov ústnych, či písomných, príkazov, teda v čom vidí naplnenie normatívneho aktu právnej kvalifikácie, ktoré vôbec prokurátor nešpecifikoval, v dôsledku čoho sa obžalovaný nemohol účinne a efektívne brániť. Takúto obžalobu súd nemal ani prijať, pretože popísané nedostatky spôsobujú porušenie práv obvineného na obhajobu.

Pokiaľ teda prokurátor nepomenoval jednotlivé pokyny obžalovaného, ktorými mal spôsobiť po statickej stránke na stavbe havarijnú situáciu, a súd na túto skutočnosť nereagoval, minimálne sa súd mal vysporiadať s otázkou nevhodnosti pokynov objednávateľa diela v kontexte zákonnej úpravy vyplývajúcej z ustanovenia § 551 Obchodného zákonníka, ktoré ustanovenie upravuje povinnosti zhotoviteľa diela (stavebnej firmy) a jej postup pri zistení nevhodnosti podkladov a pokynov mu daných objednávateľom diela. Z tohto pohľadu je veľmi dôležité postupovať v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia, pretože sa vzťahuje práve na takéto prípady.

Podľa § 551 Obchodného zákonníka:

(1) Zhotoviteľ je povinný upozorniť objednávateľa bez zbytočného odkladu na nevhodnú povahu vecí prevzatých od objednávateľa alebo pokynov daných mu objednávateľom na vykonanie diela, ak zhotoviteľ mohol túto nevhodnosť zistiť pri vynaložení odbornej starostlivosti. Ak nevhodné veci alebo pokyny prekážajú v riadnom vykonávaní diela, je zhotoviteľ povinný jeho vykonávanie v nevyhnutnom rozsahu prerušiť do doby výmeny vecí alebo zmeny pokynov objednávateľa alebo písomného oznámenia, že objednávateľ trvá na vykonávaní diela s použitím odovzdaných vecí a daných pokynov. O dobu, po ktorú bolo potrebné vykonávanie diela prerušiť, sa predlžuje lehota určená na jeho

dokončenie. Zhotoviteľ má takisto nárok na úhradu nákladov spojených s prerušením vykonávania diela alebo s použitím nevhodných vecí do doby, keď sa ich nevhodnosť mohla zistiť.

(2) Zhotoviteľ, ktorý splnil povinnosť uvedenú v odseku 1, nezodpovedá za nemožnosť dokončenia diela alebo za vady dokončeného diela spôsobené nevhodnými vecami alebo pokynmi, ak objednávateľ na ich použitie pri vykonávaní diela písomne trval. Pri nedokončení diela má zhotoviteľ nárok na cenu zníženú o to, čo ušetril tým, že nevykonal dielo v plnom rozsahu.

(3) Zhotoviteľ, ktorý nesplnil povinnosť uvedenú v odseku 1, zodpovedá za vady diela spôsobené použitím nevhodných vecí odovzdaných objednávateľom alebo pokynov daných mu objednávateľom. Objednávateľ je povinný sa riadiť zákonom a zmluvou a v prípade, že ich poruší, vzniká zodpovednostný vzťah. V zásade nie je vylúčené, aby objednávateľ menil dispozície stavby. Na druhej strane z toho vyplýva pre zhotoviteľa povinnosť - posúdiť takéto zmeny a pokyn investora pri vynaložení odbornej starostlivosti z hľadiska zistenia vhodnosti takýchto pokynov a zvolenia tomu zodpovedajúceho postupu. Konkrétne, ak sú takéto pokyny nevhodné, stavebník je povinný prerušiť výkon prác a trvať na zmene pokynov, príp. na písomnom vyhlásení zhotoviteľa, že na uvedených pokynoch trvá. Ak spôsobom vyplývajúcim z ustanovenia § 551 ods. 1 Obchodného zákonníka zhotoviteľ nepostupuje, vzniká mu podľa § 551 ods. 1 Obchodného zákonníka zodpovednosť za vady diela a nie je tým vylúčená ani zodpovednosť za škodu v súvislosti s takýmto porušením zákona.

Ako zásadné otázky, ktoré nie sú odvolaním napadnutým rozsudkom zodpovedané, možno označiť tieto:

- konkrétne vymedzenie zásahov do vykonaného diela,
- postup zhotoviteľa tej-ktorej stavebnej firmy pri vykonávaní diela,
- možnosti zhotoviteľa diela v rámci jeho odbornej starostlivosti posúdiť takúto nevhodnosť pokynov a vo väzbe na zodpovedanie tejto otázky vyhodnotenie zákonnosti postupu zhotoviteľa diela v intenciách ustanovenia § 551 ods. 1 Obchodného zákonníka.

Obžalovaný v čase realizácie diela mal postavenie štatutárneho orgánu objednávateľa diela. V tomto postavení pri realizácii stavby bol povinný postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, najmä Zákonom o nakladaní s majetkom obce, Stavebným zákonom a Obchodným zákonníkom. Pokiaľ z jeho strany došlo k porušeniu právnych predpisov, v napadnutom rozhodnutí súdu absentuje ich vymedzenie, či akákoľvek špecifikácia. Z tohto dôvodu sa javí vymedzenie skutkovej vety vyslovene neurčité, všeobecné a vágne, v dôsledku čoho bolo závažným spôsobom porušené právo obžalovaného na obhajobu. Ak na strane obžalovaného došlo k tak závažnému porušeniu jeho povinností, zakladajúcich trestnoprávnu zodpovednosť, ako i uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody, tak je nevyhnutne potrebné konštatovať, že orgány činné v trestnom konaní sa vôbec nevysporiadali s podielom zodpovednosti tej-ktorej osoby na škodlivom následku, ktorý je uvedený v skutkovej vete výrokovej časti rozsudku, ktorým je havarijná situácia, vznik nákladov na zabezpečenie stavby, nebezpečenstvo smrti, či ťažkej ujmy.

Pokyny investora bez ďalšieho nemôžu spôsobiť havarijný stav, či ohrozenie života a zdravia, pokiaľ by ten, do ktorého profesijnej kompetencie patrí ich posúdenie a vykonanie, konal s odbornou starostlivosťou a takýmto nevhodným pokynom by zabránil. Stavebná firma v postavení podnikateľa vykonáva svoju podnikateľskú činnosť v zmysle § 2 ods. 1 Obchodného zákonníka. Podľa tohto ustanovenia podnikaním sa rozumie sústavná činnosť vykonávaná samostatne podnikateľom vo vlastnom mene a na vlastnú zodpovednosť za účelom dosiahnutia zisku... Už zo samotnej definície podnikania vyplýva vyššia miera profesionality a očakávanej zodpovednosti ako u iných subjektov práva, a preto obhajoba vníma nazeranie na zodpovednosť takéhoto subjektu (jeho posudzovanie) za rovnako významné k posudzovanému škodlivému následku. Mierou zodpovednosti tohto subjektu sa orgány činné v trestnom konaní vôbec nezaoberali. Preto zúženie zodpovednosti na trestnoprávnu zodpovednosť objednávateľa diela vníma obžalovaný ako nespravodlivé posúdenie bez akejkoľvek objektivity a bez opory vo vykonanom dokazovaní.

Aby bolo vôbec možné konštatovať trestnoprávnu zodpovednosť ktoréhokoľvek subjektu práva, je potrebné bez akýchkoľvek pochybností vymedziť konkrétne porušenie právnej normy, t.j protiprávnosť s takým stupňom spoločenskej nebezpečnosti, ktorý v konečnom dôsledku môže založiť jeho trestnosť. Pojem „svojvoľné zasahovanie do prestavby budovy“ ako konanie, ktoré má na strane obžalovaného tvoriť objektívnu stránku jeho protiprávneho konania, je s istotou pojmom, ktorý nemôže byť príčinou vyvolaného havarijného stavu a škodlivých následkov, ktoré sú obžalovanému kladené za vinu.

Z tých istých dôvodov výrok špecifikujúci vznik nákladov za účelom zabezpečenia stavby proti jej zrúteniu vo výške 42 576,35 eur, bez určenia zodpovednostného vzťahu, príčinnej súvislosti so vznikom škody, je úplne nedôvodný. Otázka vadného vykonávania diela je riešená Obchodným zákonníkom a ten určuje mieru zodpovednosti zhotoviteľa alebo objednávateľa na výsledku podľa jednotlivých kritérií

určených Obchodným zákonníkom. Takúto koncepciu zodpovednostného vzťahu nie je možné ignorovať v podmienkach trestného konania. Inými slovami to znamená, že prejudiciálne je potrebné vyhodnotiť, kto nesie zodpovednosť za škodlivý následok a až v prípade, že je vylúčená zodpovednosť zhotoviteľa diela, je možné posudzovať zodpovednosť objednávateľa, a to následne v rovine občianskoprávnej alebo obchodnoprávnej a až potom v rovine trestnoprávnej. Na tomto mieste je vhodné pripomenúť dodržiavanie zásady ultima ratio, ktorou sa súd vôbec neriadil.

Z vyššie uvedených dôvodov bolo už samotné vznesenie obvinenia predčasné a uznanie viny s naviac uloženým nepodmienečným trestom odňatia slobody je nepochybné považovať za nezákonné. Samotný poškodený tak namiesto podania žaloby na náhradu škody, príp. inej zodpovedajúcej žaloby v civilnom konaní, riešil vec trestným oznámením na bývalého starostu.

V obchodnoprávnom spore pre ustálenie zodpovednosti za vady diela, či vzniknutú škodu by súd musel dôsledne postupovať v zmysle § 551 Obchodného zákonníka, a preto v rámci trestného konania nemôže byť tento postup iný, odlišný, pretože takýmto dvojkoľajným spôsobom v závislosti od druhu konania - obchodnoprávnej, či trestnoprávnej veci by mohla byť posudzovaná zodpovednosť tej-ktorej osoby, čo je v rozpore s princípom právnej istoty ako jednej zo základných zásad právneho štátu. Z uvedeného vyplýva, že v tejto veci bola zásada ultima ratio nielen porušená, ale výslovne ignorovaná.

Vykonané dôkazy v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní sú s poukazom na predchádzajúce právne závery bez významu vo vzťahu k zodpovednostným nárokom, ktoré sú upravené Obchodným zákonníkom. Súčasne je možné konštatovať, že zo žiadneho z dôkazov predložených prokurátorom nevyplyva preukázanie úmyslu obžalovaného, a to ani pokiaľ sa jedná o zavinene v nepriamom úmysle. Z týchto dôvodov obhajoba ani nepovažuje za potrebné bližšie sa zaoberať jednotlivými dôkaznými prostriedkami, pretože tieto považuje za nespôsobilé a nepoužiteľné ako usvedčujúce dôkazy. Za tohto právneho stavu je možné konštatovať, že prokurátor neunesol dôkazné bremeno a v súvislosti s označenou dôkaznou núdzou poukazuje obhajoba na zásadu „in dubio pro reo“, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného, vyplývajúcu z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. por.

Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu z dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušil a postupom podľa § 285 písm. c) Tr. por. obžalovaného spod obžaloby prokurátora oslobodil.

K odvolaniu obžalovaného sa prokurátor vyjadril písomným podaním zo dňa 20.1.2021, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 22.1.2021 a písomným podaním zo dňa 28.1.2021, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 29.1.2021:

S odvolaním obžalovaného, ako ani s jeho dôvodmi sa prokurátor nestotožňuje.

Rozsudok okresného súdu považuje za zákonný, vychádzajúci z náležitého zistenia a vyhodnotenia ako skutkového stavu, tak dôkaznej situácie. Obhajca obžalovaného pri koncipovaní dôvodov riadneho opravného prostriedku vychádzal z nesprávnych predpokladov, vedúcich následne nepochybne k rovnako nesprávnym záverom. Podľa názoru obžaloby, tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní bolo nad všetku pochybnosť preukázané, že žalovaný skutok sa stal, je trestným činom a spáchal ho práve obžalovaný. Konanie kladené obžalovanému za vinu potom bezprostredne vyplýva z výrokovvej vety rozsudku okresného súdu. Výtka obhajoby, že nevhodné pokyny obžalovaného nie súd dostatočne konkretizované, sa javí byť nevhodnou a účelovou. Je zrejmé, že obžalovaný skutok páchal primárne verbálne, keď neodborne a požiadavkami nesúladnými s projektom dosiahol negatívny následok v podobe havarijného a život ohrozujúceho stavu na stavbe budovy obecného úradu Obce Demänovská Dolina, dostatočne konkretizovanými znaleckým posudkom podaným Ing. Jurajom Lovichom a statickým posudkom spracovaným Ing. K. B.. Obžaloba sa stotožňuje s konštatovaním obžalovaným zvoleného obhajcu, že obžalovaný zločin všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 písm. a) Tr. zák. páchal primárne verbálne, keď neodborne a požiadavkami nesúladnými s projektom dosiahol negatívny následok v podobe havarijného a život ohrozujúceho stavu na stavbe budovy obecného úradu Obce Demänovská Dolina dostatočne konkretizovaným znaleckým posudkom podaným Ing. Jurajom Lovichom a statickým posudkom spracovaným Ing. K. B.. Nakoľko je zrejmé, že predmetné pokyny obžalovaného, ako osoby výlučne oprávnenej konať navonok v mene a na účet objednávateľa stavby, mali ústnu podobu, je absurdné očakávať ich doslovné zopakovanie, už len s odkazom na skutočnosť, že orgány činné v trestnom konaní pravidelne nie sú prítomnými pri páchaní trestnej činnosti, ale o tejto sa dozvedajú sprostredkované. Skutočnosť, že obžalovaným verbalizované pokyny pre zamestnancov zhotoviteľa stavby nie sú zachytené na materiálnom substráte, nemôže viesť ku konštatovaniu, že skutok sa nestal, či nie je trestným činom, rovnako ako nemôžu pri preukaznom a preukázateľnom negatívnom následku zbavovať obžalovaného viny. Obdobný záver je potom potrebné prijať aj vo vzťahu k obsahu rovnako verbálnych upozornení obžalovaného zo strany osoby vykonávajúcej na stavbe

funkciu stavebného dozoru a statika stavby. Na základe vyššie uvádzaného má preto strana obžaloby dôvod domnievať sa, že obžalovanému bolo spáchanie žalovaného skutku v zákonom požadovanom rozsahu preukázané a že tento kumulatívne naplňa všetky zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 písm. a) Tr. zák., kedy v rámci bližšej špecifikácie obsahu objektívnej stránky je evidentné, že obžalovaný, titulom výkonu mandátu starostu obce, bol v rozhodnom čase jedinou osobou oprávnenou navonok zastupovať stavebníka (objednávateľa stavby), a teda aj úkolovať zamestnancov zhotoviteľa stavby v rozsahu svojich predstáv a očakávaní. Ide pritom o štandardizovaný postup, v rámci ktorého má korekcie nesprávnych, nemožných, či neuskutočniteľných predstáv stavebníka a súladnosť postupu stavebných prác s projektom stavby zabezpečovať práve stavebný dozor. Ten pritom obžalovaného na závažné nedostatky v jeho predstávach a očakávaniach, čo sa výsledku stavebného úsilia týka, opakovane upozorňoval, a keďže obžalovaný Ing. P. V. na tieto upozornenia nedbal, funkciu stavebného dozoru opustil, pričom túto obžalovaný následne nikým ďalším neobsadil. Je absurdné nielen očakávať, že páchatel trestnej činnosti bude túto pre potreby vlastného prípadného trestného stíhania či iného právneho postihu dokumentovať a že spomínanú dokumentáciu následne poskytne príslušným orgánom, orgány činné v trestnom konaní potom pochopiteľne nevyvímajúc. V zmysle prezentovaného preto strana obžaloby aj naďalej v konaní obžalovaného vzhľadla naplnenie ako objektívnej, tak subjektívnej stránky zločinu všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 písm. a) Tr. zák., pochopiteľne za prezumpcie súčasného naplnenia objektu (predmetu útoku) a subjektu (trestne zodpovedného páchatela). Vykonaným dokazovaním bolo podľa názoru strany obžaloby preukázané, že neodborne verbálne do priebehu stavebných prác zasahoval práve obžalovaný (konanie), čím na stavbe vyvolal havarijný stav po jej statickej stránke, popísaný znalcom Ing. Jurajom Lovichom a statikom Ing. K. B. (následok), pričom je nepochybné, že rovnako bola preukázaná príčinná súvislosť medzi jeho konaním a ním spôsobeným následkom (kauzálny nexus). Rozsah neodborných zásahov obžalovaného do procesu uskutočňovania stavebných prác je pritom verifikovaný ako už spomenutými písomnými posudkami, tak výpoveďami svedkov, ktorí na stavbe plnili funkciu stavebného dozoru. Z logiky veci vyplýva, že zamestnanci zhotoviteľa diela nemali dôvod svojvoľne stavené práce realizovať v rozpore s projektom stavby, v danej veci nepochybne zastúpeného práve obžalovaným. Je pritom nevyhnutné dôsledne rozlišovať medzi neodborne, či nekvalitne vykonanou prácou a zásahmi do priebehu stavebných prác, ktoré sú preukázateľne rozpornými s projektovou dokumentáciou stavby. Strana obžaloby potom považuje za neprípustné argumentovať s úspechom nedostatočne konkrétnou obžalobou a výrokovou časťou odsudzujúceho rozsudku, keď v ich konkretizácii v zmysle očakávania a predstáv obhajoby bráni práve konanie samotného obžalovaného. Nič mu ako jedinej osobe oprávnenej konať za objednávateľa stavby navonok právne záväzným spôsobom nebránilo zachytiť ako vlastné, tak cudzie aktivity napríklad v stavebnom denníku, čo sa však z pochopiteľných dôvodov nestalo. Preto nie je možno dospieť k inému záveru ako takému, že obhajobou deklarovaná absencia možnosti obžalovaného sa účinne a efektívne brániť bola vyvolaná práve a výlučne Ing. P. V.

Obžalovaným zvolený obhajca ďalej na jednej strane meritórnemu rozhodnutiu okresného súdu vytýka, že v ňom uvádzaná skutková veta neobsahuje všetky relevantné náležitosti, okrem iného tiež dostatočnú identifikáciu postavenia Ing. P. V. v predmetnej trestnej veci, na strane druhej pritom súčasne konštatuje, že spáchanie zločinu všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 písm. a) Tr. zák. nevyžaduje tzv. špeciálny subjekt. Predmetné tvrdenia obhajcu obžalovaného javia sa byť potom prinajmenšom vnútorne rozpornými. Podľa názoru strany obžaloby nie je rozhodujúce, že v skutkovej vete rozsudku okresného súdu nie je výslovne uvedené, že obžalovaný sa skutku dopustil ako starosta obce, ale zistenie, že popísaným konaním, ktoré mu bolo vykonaným dokazovaním v zákonom požadovanom rozsahu aj preukázané, vyvolal negatívny následok predpokladaný a zároveň sankcionovaný konkrétnym ustanovením všeobecnej časti Trestného zákona. Úvaha obhajcu obžalovaného v rovine vyvodzovania prípadnej trestnoprávnej zodpovednosti vo vzťahu k iným osobám je podľa názoru strany obžaloby účelová a absolútne nedôvodná. Je nepochybné, že zástupca stavebníka (objednávateľa stavby) s výlučným oprávnením konať navonok v jeho mene a na jeho účet bol v rozhodnom čase práve obžalovaný. Je tiež zrejmé, že havarijný stav budovy vyvolal vlastnými neodbornými zásahmi do procesu uskutočňovania stavby a že súčasne, napriek opakovaným upozorneniam stavebného dozoru neprijal žiadne relevantné opatrenia, aby k negatívne následku nedošlo, či aspoň nedošlo v rozsahu konkretizovanom znaleckým a statickým posudkom. Vo svetle vyššie uvádzaného preto okresný súd podľa názoru strany obžaloby nemal najmenší dôvod za havarijný stav budovy obecného úradu v obci Demänovská Dolina viniť inú osobu než osobu obžalovaného.

Vo vzťahu k námietke obžalovaného, že znalec Ing. Juraj Lovich sa pasoval do role sudcu, si dovoľuje pozornosť nadriadeného odvolacieho súdu upriamiť na to, že tejto skutočnosti bola okresným súdom

venovaná náležitá pozornosť, čo je v neposlednom rade osobitne zachytené aj v dôvodoch jeho meritórneho rozhodnutia. Napriek výtkam, ktoré obhajca obžalovaného adresoval znalcovi Ing. Jurajovi Lovichovi, ako aj znalcom zisteným nedostatkom vo vzťahu k uskutočňovateľom (zhotoviteľom) stavby, je súčasne potrebné uviesť, že tento dospel k záverom ním prezentovaným v písomnom znaleckom posudku č. 4/2015 a nepochybne vyznievajúcim v neprospech obžalovaného. Obhajca obžalovaného účelovo opomína vo svojich úvahách a z nich vyvodzovaných záveroch reflektovať na skutočnosť, že je nevyhnutné dôsledne rozlišovať medzi pomalým a nekvalitným realizovaním stavebných prác (uskutočňovaním stavby) a uskutočňovaním stavby v rozpore s projektovou dokumentáciou, pričom tento rozpor vyvolal svojimi neodbornými zásahmi do priebehu stavebných prác práve a výlučne obžalovaný. Ak by totiž nebol do priebehu stavebných prác neodborne zasahoval, za negatívny následok, a to aj v trestnoprávnej rovine, za predpokladu, že by došlo ku kumulatívne naplneniu zákonných znakov konkrétneho trestného činu, by niesol zodpovednosť nepochybne subjekt odlišný od obžalovaného. Ako účelové ďalej strana obžaloby vníma tvrdenie obhajcu obžalovaného, že obžalovaný Ing. P. V. sa nestotožňuje s názorom súdu, že ako štatutárny zástupca objednávateľa stavebných prác trestnoprávne alebo inak zodpovedá za ich neodbornosť a nekvalitu. Predmetný záver podľa názoru strany obžaloby z dôvodov meritórneho rozhodnutia okresného súdu nevyplýva. Obžalovaný bol totiž uznaný vinným v súvislosti s neodbornými zásahmi do priebehu stavebných prác a v súvislosti s ich rozporom s projektovou dokumentáciou stavby, na ktoré nepochybne neodborné a nekvalitné odvedenie stavebných prác nemá žiaden reálny dosah. Rovnako bez následku je potom potrebné vyhodnotiť zistenie, že stavba sa v havarijnom stave nachádzala aj niekoľko mesiacov po tom, čo obžalovaný mandát starostu nevykonával. Na margo odovzdania funkcie starostu obce obžalovaným, obžaloba poznamenáva, že toto muselo byť realizované za asistencie Okresného úradu Liptovský Mikuláš a Policajného zboru, nakoľko obžalovaný sa odovzdaniu funkcie bránil a vyhýbal. Citácia relevantnej časti zákonnej úpravy obsiahnutej v Zákone č. 513/1991 Zb. Obchodnom zákonníku v znení neskorších predpisov, menovite potom znenia § 551 Obchodného zákonníka, javí sa byť vytrhnutá z kontextu. Obhajca obžalovaného v rámci koncipovania tejto časti dôvodov opomenul, či už vedome a úmyselne alebo z nebanlivosti, reflektovať na skutočnosť, že ďalšie zákonné limity procesu zhotovenia diela, ktoré je stavbou, nastavuje Zákon č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov. Strana obhajoby ďalej v tejto súvislosti opomína, že ústne úkolovanie nie zhotoviteľa samotného, ale spravidla jeho zamestnancov objednávateľom diela (stavby) je pravidelnou praxou, pričom tak, ako už bolo spomenuté vyššie, korigovať nevhodnosť pokynov objednávateľa diela (stavby) je v takomto prípade úlohou predovšetkým osoby vykonávajúcej funkciu stavebného dozoru. Práve skutočnosť, že obžalovaný napriek opakovaným upozorneniam, že jeho požiadavky v súvislosti s uskutočňovanou stavbou nie sú súladnými s projektovou dokumentáciou stavby a sú spôsobilé viesť k závažným negatívnym následkom, viedla k uprázdneniu tejto funkcie s tým, že obžalovaný ju viac personálne neobsadil. Vo svetle uvádzaného sa potom javí byť ďalšia argumentácia strany obhajoby v tomto smere právne irelevantnou. Domáhať sa použitia obsahu úpravy § 551 Obchodného zákonníka podľa názoru obhajoby prichádza do úvahy tam, kde sa procesu zhotovovania diela zhotoviteľ aspoň s istou mierou pravidelnosti zúčastňuje osobne, nie tam, kde dielo za neho (obchodnú spoločnosť, fyzickú osobu - podnikateľa) v konečnom dôsledku uskutočňujú zamestnanci zhotoviteľa, či jeho subdodávatelia. Obžalobe uniká pointa predstavy obhajcu obžalovaného v takomto prípade, kedy napríklad od pomocného stavebného robotníka ako zamestnanca zhotoviteľa diela, ktorého objednávateľ diela ústne úkoluje v rámci svojich očakávaní a predstáv, čo sa výsledku týka, očakáva a domáha sa postupu v intenciách § 551 Obchodného zákonníka. Uvádzané potom vyvracia, či aspoň závažným spôsobom spochybňuje dôvodnosť očakávaní obhajoby, že pokyny investora bez ďalšieho nemôžu spôsobiť havarijný stav, či ohrozenie života a zdravia, pokiaľ by ten, do ktorého profesijnej kompetencie patrí ich posúdenie a vykonanie, konal s odbornou starostlivosťou a takýmto nevhodným pokynom by zabránil. Obžaloba opakovane pripomína, že uvádzané mal na stavbe primárne zabezpečovať stavebný dozor, ktorý po neúspechu snáh v tomto smere túto funkciu opustil s tým, že obžalovaným nebola viac obsadená. Ak by sa uskutočňovanie stavby malo spravovať výlučne príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka, právna úprava obsiahnutá v stavebnom zákone by bola obsoletnou. Na margo ďalších tvrdení obhajcu obžalovaného obžaloba podotýka, že orgány činné v trestnom konaní, ako to v neposlednom rade evidentne nechtiac správne konštatoval aj obhajca obžalovaného, nemali a naďalej nemajú ani dôvod, ani zákonnú možnosť bližšiu pozornosť venovať právnym vzťahom v súvislosti so zodpovednosťou za vady diela. Je preto len pochopiteľné, že dokazovanie, a to ako v prípravnom konaní, tak v konaní pred súdom nebolo a ani objektívne nemohlo byť vedené spôsobom vzťahujúcim sa na zodpovednostné nároky upravené primárne Obchodným zákonníkom. Vo veci totiž nešlo o uplatňovanie nárokov obcou Demänovská Dolina v súvislosti so

zodpovednosťou za vady diela, ale nárokov, ktoré súviseli so sanáciou následkov vyvolaných zásahmi obžalovaného do priebehu uskutočňovania stavebných prác.

Čo sa neuplatnenia zásady ultima rotio týka, jej použitie nebolo s odkazom na aplikačnú prax v predmetnej trestnej veci namieste, nakoľko trestné stíhanie bolo vedené pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin.

Na základe všetkých týchto uvedených skutočností navrhuje, aby odvolací súd postupom podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolanie podané obžalovaným Ing. P. V. nie je dôvodné.

Odvolací súd predovšetkým zistil, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (zločinu všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa ustanovení Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu vecí, a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázkach skutkových zistení odkazuje na správne, podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané v súvislosti so žalovaným skutkom, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Prvostupňový súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a jasne vyložil, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného Ing. P. V. a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje. V tejto súvislosti treba dodať, že toto konštatovanie sa v celom rozsahu týka aj odvolacích námietok obžalovaného Ing. P. V. v rozsahu, v akom sú dôvody odvolania uvedené vyššie, lebo dôvody odvolania obžalovaného sú v podstate súhrnom jeho obhajoby prezentovanej v celom doterajšom konaní. Obžalovaný Ing. P. V. založil odvolanie v podstate na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, námietkami obhajcu, tak skutkovými, ako aj právnymi, sa však súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí riadne a podrobne vysporiadal a v podstate nenechal otvorenú žiadnu podstatnejšiu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Nadriadený krajský súd je toho názoru, že napadnutý rozsudok obsahuje všetky zákonom stanovené kritériá z hľadiska jeho formy a obsahu. Rozsudok s jeho odôvodnením je presvedčivý, zrozumiteľný a neponecháva nadriadenému súdu otvorenú žiadnu podstatnejšiu otázku, ktorú by bolo potrebné riešiť. Krajský súd si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje, a považuje za nadbytočné správne závery súdu prvého stupňa vo svojom rozhodnutí opakovať, a to preto, lebo v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a nadriadeného súdu tvoria jednotu a v prípade, ak si nadriadený súd osvojuje správnosť záveru napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je potom jeho úlohou zamerať sa na riešenie odvolacích námietok obžalovaného a jeho obhajcu.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. US 78/05, III. US 264/08, IV. US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Skutočnosť, že obžalovaný Ing. P. V. sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, je potrebné predovšetkým uviesť, že tu obžalovaný Ing. P. V. a jeho obhajca rovnako ako v konaní pred súdom prvého stupňa dôsledne využili všetky svoje práva zakotvené v § 34 Tr. por. Obžalovaný sa vyjadril ku skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu, namietal a spochybňoval predovšetkým hodnotenie vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom spôsobom konštatujúc jeho vinu za žalovaný skutok a právne kvalifikovaný ako zločin všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a vyjadril sa aj k tým skutočnostiam, ktoré považoval za jeho pohľad za dôležité a rozhodujúce.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného Ing. P. V., odvolací súd považuje za potrebné poukázať na nasledovné:

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a hodnoteniu dôkazov, odvolací súd primárne uvádza, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov vo vzťahu k žalovanému skutku dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por. vysvetlil, aké konanie obžalovaného má za preukázané a nedostal sa do situácie, ktorá by odôvodňovala postup v zmysle procesného pravidla in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

Aj keď obžalovaný Ing. P. V. počas celého trestného konania popiera vinu v zmysle žalovaného skutku, odvolací súd poukazuje na silu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré preukazujú vinu obžalovaného a na ktoré poukázal súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím narušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich priamych a nepriamych dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že obžalovaný Ing. P. V. spáchal žalovaný skutok všeobecného ohrozenia. Z vykonaných dôkazov možno spoľahlivo a bez akýchkoľvek vážnejších pochybností prijať len jediný záver o tom, že obžalovaný Ing. P. V. spáchal žalovaný skutok všeobecného ohrozenia v zmysle podanej obžaloby, a vylúčiť prijatie iného záveru.

Statik Ing. K. B. v rámci statického posudku zo dňa 23.11.2013 (vypracovaného po odchode obžalovaného Ing. P. V. z funkcie starostu a po ukončení riadenia prác na predmetnej stavbe obžalovaným) vyhlásil situáciu na objekte po statickej stránke za havarijnú, hrozilo zrútenie krovu (po zaťažení snehom, čo v tomto čase reálne mohlo nastať) a časti nosných konštrukcií. Statik skonštatoval, že stavba nie je realizovaná podľa projektu statiky a stavebnej časti. Ani jeden nosný prvok stĺp, strop, preklady nie sú realizované podľa projektu statiky (okrem časti stropu I. NP a strop I. PP). Krov je nefunkčný po statickej stránke - hrozí jeho zrútenie v prípade zaťaženia snehom. Je pritom zrejmé, že ak by aj skutočne došlo k zrúteniu krovu alebo časti nosných konštrukcií, možno dôvodne predpokladať ťažkú ujmu na zdraví alebo až smrť osôb v budove, resp. v jej bezprostrednej blízkosti prítomných. Statik Ing. B. v statickom posudku zároveň skonštatoval, že uvedenú stavbu zastavuje a neodporúča ju užívať. Konštatovanie takejto havarijnej situácie Ing. K. B. pritom nebolo spochybnené ani znaleckým posudkom vypracovaným v tomto trestnom konaní znalcom Ing. Lovichom. Krátko po vydaní statického posudku znalcom Ing. Beťkom boli rozhodnutím vydaným Obcou Liptovský Ján ako príslušným stavebným úradom, č. SOcÚ/LJ-206/2013 zo dňa 6.12.2013 s okamžitou platnosťou zastavené všetky stavebné práce na predmetnej stavbe a súčasne stavebný úrad nariadil vlastníkovi stavby okamžite vykonať zabezpečovacie práce. Takýto postup stavebného úradu považoval za správny aj znalec Ing. Lovich.

Znalec Ing. Lovich v rámci znaleckého posudku vypracovaného v tomto trestnom konaní, na ktorého záveroch zotrval aj pri výsluchu na hlavnom pojednávaní, konkretizoval havarijný stav nosných konštrukcií na objekte (odpoveď na otázku č. 5 ZP). Pri výsluchu na hlavnom pojednávaní znalec Ing. Lovich zhrnul, že zistený havarijný stav na stavbe vznikol v dôsledku nerešpektovania

vypracovaného statického posudku stavby, zmeny nosného konceptu budovy stavby (keď zo záverov znaleckého posudku je zrejmé, že pri budovaní stavby sa nedodržiaval statický posudok, ako ani projektová dokumentácia stavby a boli vykonávané zmeny, ktoré so statickým posudkom a projektovou dokumentáciou nekorešpondovali). V odpovedi na otázku č. 5 znaleckého posudku znalec havarijný stav nosných konštrukcií na objekte zistil na týchto konštrukciách: a) základy pod žb. stĺpmi v osi C, b) excentricky umiestnené žb. stĺpy v osi C spôsobili prekročenie šmykovej únosnosti, c) excentricky umiestnená murovaná stena v strede objektu na 2. NP, hrubo neodborne prevedený drevený krov.

Z vykonaného dokazovania je zrejmé, ako na to správne poukázal aj okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, že práce na stavbe riadil obžalovaný Ing. P. V. ako zástupca staviteľa, pričom obžalovaný opakovane dával ústne pokyny k zmenám oproti projektovej dokumentácii, bez rešpektovania vypracovaného statického posudku stavby a bez rešpektovania projektovej dokumentácie a bol tou osobou, ktorá mala v žalovanom období rozhodujúci a výlučný vplyv na výber firiem na realizáciu stavby (objednanie firmy Verejnoprospešné služby obce Demänovská Dolina, pričom táto firma nemala oprávnenie zhotovovať posudzovaný stavebný objekt), rovnako tak mal rozhodujúci vplyv

na zabezpečovanie materiálu na výstavbu. Obžalovaný ako vysokoškolsky vzdelaná osoba, starosta obce, si musel byť dobre vedomý, že pokiaľ je možné stavbu realizovať len

na základe stavebného povolenia, ktoré sa vydáva aj na základe predloženej projektovej dokumentácie stavby a statického posudku, pri realizácii stavby je nutné postupovať striktné v súlade s nimi (čo v danom prípade rešpektované nebolo a viedlo k havarijnemu stavu

na stavbe). Každý stavebník, teda aj obžalovaný, za stavu, keď robí viaceré, a to významné (nie zanedbateľné) zásahy do statiky stavby a projektovej dokumentácie, zvlášť nosných konštrukcií, logicky musí byť uzrozumený s tým, že takýto spôsob uskutočňovania stavby môže mať vážne následky v podobe až možného zrútenia stavby, resp. jej časti a pokiaľ sa tam pohybujú osoby (o čom rovnako obžalovaný, pravidelne sa tam zdržiavajúci mal vedomosť), zrútenie stavby, príp. jej časti môže viesť k tak vážnym následkom, ako je ťažká ujma na zdraví, či až smrť tam, resp. v bezprostrednej blízkosti prítomných osôb. V tomto smere na nedodržiavanie projektovej dokumentácie stavby a na nedodržiavanie statického posudku stavby bol obžalovaný upozorňovaný aj statikom, projektantom stavby a stavebným dozorom, no obžalovaný nedbal ani na upozornenia týchto odborne erudovaných osôb, čo viedlo až k tomu, že tieto na stavbe prestali spolupracovať. Obžalovaný bez potrebného odborného vzdelania v oblasti stavebníctva a statiky pritom takúto náročnú stavbu ďalej dlhodobo, aj v zásadných nosných konštrukciách, budovaní krovu, realizoval bez stavebného dozoru, statika, projektanta, osobitne za situácie svojvoľného uskutočňovania zmien v projektovej dokumentácii a statiky stavby aj zásadným spôsobom. Je pritom nespochybniteľné, že ak by stavba bola realizovaná v pravidelnej spolupráci s odborne spôsobilým stavebným dozorom, statikom a projektantom, tieto osoby by nesporne z hľadiska svojej odbornosti boli schopné identifikovať nedostatky, dávať pokyny na ich odstránenie a zabrániť tak vzniku havarijnemu stavu, ako bol konštatovaný. Ak by aj obžalovaný bol mal potrebu realizovať určité zmeny oproti pôvodnému projektu, avšak takto by bol konal v súčinnosti so stavebným dozorom, statikom a projektantom, rovnako tak možno vylúčiť vznik havarijnemu stavu ako v tomto prípade. Na základe oboznámenia sa znalca s relevantnými podkladmi, ako aj vykonaným šetrením, znalec v súvislosti so vznikom havarijnemu stavu konštatoval z hľadiska jeho odbornosti zistenie svojvoľných, neodborných a chaotických zásahov obžalovaného do projektu výstavby od jeho začiatku. Oboznámením sa s obsahom znaleckého posudku znalca Ing. Lovicha ani krajský súd nemá pochybnosti o správnosti jeho záverov, znalec svoje závery tak v rámci znaleckého posudku, ako aj v rámci výsluchu na hlavnom pojednávaní dostatočne presvedčivo, erudovane, podrobne a logicky zdôvodnil a dostatočne sa vyjadril aj k podkladom, z ktorých pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzal. Závery znaleckého posudku znalca Ing. Lovicha neboli v tomto trestnom konaní žiadnym relevantným spôsobom spochybnené.

V danej veci neobstojí obhajoba obžalovaného spočívajúca v snahe preniesť svoju zodpovednosť na firmy, ktoré jednotlivé práce vykonávali a ktoré mali podľa názoru obžalovaného jeho nesprávne pokyny odmietnuť vykonať v zmysle príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, na ktoré obžalovaný v podrobnostiach prostredníctvom obhajcu poukázal v zdôvodnení odvolania. Ako už bolo uvedené vyššie, bol to práve obžalovaný, ktorý svojvoľne, v rozpore so schválenou projektovou dokumentáciou a statickým posudkom svojimi pokynmi vo vzťahu k zhotoviteľom stavby, resp. robotníkom zasahoval do prestavby budovy obecného úradu, a to aj zásadným spôsobom, konajúc tak a pokračujúc v realizácii stavby bez stavebného dozoru, statika a projektanta, čo viedlo k havarijnemu stavu na stavbe spočívajúcom v bezprostrednej hrozbe zrútenia krovu a časti nosných konštrukcií. Teda, ak by obžalovaný bol stavbu realizoval podľa schválenej projektovej dokumentácie, statického posudku, v úzkej spolupráci so stavebným dozorom, statikom, projektantom, konzultujúc s nimi ním prípadne

zamýšľané zmeny, k vzniku bezprostrednej hrozby zrútenia krovu a časti nosných konštrukcií by nebolo došlo. Predmetom tohto trestného konania pritom bolo skúmanie trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaného za spáchanie žalovaného skutku právne kvalifikovaného ako zločin všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a nie riešenie zodpovednosti za vady diela jednotlivých zhotoviteľov stavby podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka.

Pokiaľ aj statik Ing. B. podľa znalca Ing. Lovicha istým spôsobom pochybil v rámci projektu statiky stavby, ktoré zistené pochybenie znalec Ing. Lovich aj konkretizoval, uvedené podľa znalca Ing. Lovicha nemalo vplyv na vznik havarijného stavu budovy, nakoľko normou uvažované (limitné) klimatické zaťaženie nebolo v uvedenom čase na stavbe SHMÚ zistené (písomné doplnenie znalca Ing. Lovicha zo dňa 26.4.2018, v rámci ktorého znalec Ing. Lovich súčasne konkretizoval podklady, z ktorých vychádzal pri vypracovaní znaleckého posudku).

V ostatnom krajský súd v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu, nakoľko pri existencii podrobne, erudovane zdôvodneného rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorého dôvodmi sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje, nepovažuje krajský súd za dôvodné na tomto mieste opakovať dôvody už uvedené v rozsudku okresného súdu.

Na základe správnych skutkových zistení, ktoré našli svoj odraz v rámci skutku vo výroku o vine napadnutého rozsudku, okresný súd následne protiprávne konanie obžalovaného Ing. P. V. správne právne kvalifikoval ako zločin všeobecného ohrozenia podľa § 284 ods. 1 písm. a) Tr. zák., nakoľko obžalovaný úmyselne vydal ľudí do nebezpečenstva smrti alebo ťažkej ujmy na zdraví tým, že sa dopustil iného nebezpečného konania. Ohľadne takejto právnej kvalifikácie protiprávneho konania obžalovaného krajský súd rovnako v podrobnostiach odkazuje na správne odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa v tejto časti v celom rozsahu stotožňuje. Aj podľa názoru krajského súdu obžalovaný konal minimálne v nepriamom úmysle (čo krajský súd aj vyššie zdôvodnil).

Krajský súd tiež zistil, že okresný súd dokazovanie v tejto veci vykonal v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. Pred vyhlásením dokazovania za skončené okresným súdom tak obžalovaný, obhajca, ako ani prokurátor nemali návrhy na doplnenie dokazovania, obhajoba netrvala na predchádzajúcich dôkazných návrhoch.

Vo vzťahu k výroku o treste za zistené zavinenie odvolací súd predovšetkým uvádza, že prvostupňový súd aj v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne právne závery. Svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. aj náležite odôvodnil a dostatočne vysvetlil, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona pri určení trestu.

Pri určení druhu a výmery trestu obžalovanému Ing. P. V. okresný súd sa v súlade so zásadami ukladania trestu v odôvodnení rozsudku vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 1 a 4 Tr. zák., teda prihliadal na záujmy spoločnosti a obžalovaného, na skutočnosti týkajúce sa spôsobu spáchania činu, jeho následku, zavinenia, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na pomery a možnosti nápravy obžalovaného. U obžalovaného okresný súd správne nezistil žiadnu poľahčujúcu, ani priťažujúcu okolnosť. U obžalovaného nie je daná ani poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák., teda že obžalovaný pred spáchaním skutku viedol riadny život, nakoľko aj keď obžalovaný má všetky predchádzajúce odsúdenia zahladené, nič to nemení na skutočnosti, že obžalovaný v minulosti spáchal tieto skutky, a teda pred týmto skutkom nevedol riadny život. Obžalovanému bolo možné ukladať trest odňatia slobody v rámci trestnej sadzby trestu odňatia slobody na 4 až 10 rokov (v danom prípade tu neboli zistené žiadne zákonné dôvody na úpravu či už dolnej alebo hornej hranice takto zákonom určenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody). Aj krajský súd obžalovanému uložený trest odňatia slobody na úplne dolnej hranici trestnej sadzby trestu odňatia slobody vo výmere 4 roky považuje za zodpovedajúci stavu veci a zákonu, a to z dôvodov, na ktoré v podrobnostiach odkázal okresný súd v zdôvodnení napadnutého rozsudku a s ktorými dôvodmi sa krajský súd stotožňuje. Takto uložený trest aj krajský súd považuje za zodpovedajúci tak zásadám individuálnej, ako aj generálnej prevencie, adekvátny pre dosiahnutie účelu trestu u obžalovaného a ktorý je zároveň objektívnym vyjadrením spáchanej trestnej činnosti. Vzhľadom na výmeru trestu odňatia slobody 4 roky musel byť obžalovanému tento trest ukladaný len ako trest nepodmienečný, ako na to správne poukázal okresný súd a okresný súd správne za splnenia zákonných podmienok podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Okresný súd ďalej správne obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenej Obci Demänovská Dolina škodu vo výške uvedenej vo výroku o náhrade škody napadnutého rozsudku, a to postupom podľa § 287 ods. 1 Tr. por. Je nepochybné, že sa jedná o škodu spôsobenú trestným činom, konkrétne sa jedná o sumu, ktorú musela poškodená obec preukázateľne vynaložiť na odstránenie havarijného stavu budovy, aby sa zabránilo možnému zrúteniu. Tieto náklady žiadnym vážnejším spôsobom nespochybnil

ani znalec Ing. Lovich a poškodenou obcou bol nárok na náhrada škody v rámci tohto trestného konania riadne a včas uplatnený a v priznanej výške aj riadne preukázaný. So zvyškom nároku na náhradu škody potom okresný súd správne poškodenú obec odkázal na civilný proces postupom podľa § 288 ods. 2 Tr. por., a to z dôvodov správne uvedených okresným súdom v odôvodnení napadnutého rozsudku. I napriek uvedenému krajský súd považoval za správne v skutku ponechať sumu 42 576,35 eur ako náklady poškodenej obce na zabezpečenie stavby proti jej zrúteniu, nakoľko takúto sumu poškodená obec reálne zaplatila (avšak jej časť pre účely priznania náhrady škody v tomto trestnom konaní dostatočne nepreukázala).

Z vyššie podrobne uvedených dôvodov krajský súd uzatvára, že obžalovaný v rámci odolania neuviedol žiadne relevantné dôvody, ktoré by boli spôsobilé zvrátiť vecne správne a zákonné rozhodnutie okresného súdu o vine obžalovaného, o uložení trestu za spáchanú trestnú činnosť obžalovanému, ako aj o poškodeným uplatnenom nároku na náhradu škody. Preto krajský súd odvolanie obžalovaného postupom podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Krajský súd sa nestotožnil s názorom obhajoby, že v danom prípade je plne namieste uplatnenie princípu ultima ratio. V tejto súvislosti krajský súd uvádza, že aplikáciu princípu ultima ratio v danom prípade vylučuje skutočnosť, že obžalovaný bol uznaný vinným zo spáchania zločinu (a to v súlade s ustálenou súdnou praxou a judikovanou Najvyšším súdom SR).

Krajský súd sa nestotožnil ani s odvolacou námietkou obhajoby o nedostatočnej špecifikácii konania obžalovaného v skutku vo výroku o vine napadnutého rozsudku, ktorým mal obžalovaný spôsobiť havarijný stav na budove obecného úradu a tým sa dopustiť zločinu všeobecného ohrozenia, čím malo zároveň podľa názoru obhajoby dôjsť k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu. V tejto súvislosti krajský súd zastáva názor, že v skutku napadnutého rozsudku je konanie obžalovaného, ktoré je v priamej príčinnej súvislosti so spôsobením bezprostrednej hrozby zrútenia krovu a časti nosných konštrukcií, dostatočne konkretizované (malo sa jednať o svojvoľné zásahy do prestavby budovy obecného úradu v rozpore so schválenou projektovou dokumentáciou a na jej základe vydaným stavebným povolením). Toto konanie obžalovaného je potom bližšie konkretizované predovšetkým znaleckým posudkom znalca Ing. Lovicha, v rámci ktorého sú uvedené konkrétne zistenia na stavbe ako príčina havarijného stavu a za ktoré následne tak okresný, ako aj krajský súd ako trestnoprávne zodpovednú osobu určil obžalovaného. Znalecký posudok bol vypracovaný ešte v prípravnom konaní a stal sa súčasťou vyšetrovacieho spisu, teda obžalovaný mal ešte v prípravnom konaní možnosť s konkrétnymi zisteniami znalca sa oboznámiť a na tieto v prípade záujmu reagovať, čo vylučuje porušenie práva obžalovaného na obhajobu v tomto ním tvrdenom smere. Znalec bol pritom vypočutý aj na hlavnom pojednávaní a obžalovaný mal možnosť klásť mu otázky. Uvedené obdobie platí aj o statickom posudku vypracovanom statickom Ing. B.. Ako na to správne poukázal prokurátor v rámci vyjadrenia k odvolaniu, je nemožné konkrétne postihnúť jednotlivé ústne pokyny obžalovaného ohľadne zmien týkajúcich sa realizácie stavby. Výsledok týchto ústnych pokynov obžalovaného je však nespochybniteľne zachytený v znaleckom posudku Ing. Lovicha (keď znalec v rámci znaleckého posudku poukázal na konkrétne zistenia, ktoré viedli k havarijnému stavu na stavbe) a ktoré sú nepochybné výsledkom konania obžalovaného vo vzťahu k stavbe budovy obecného úradu.

Ohľadne odvolacím námietok obžalovaného krajský súd ďalej v podrobnostiach odkazuje na písomné vyjadrenia prokurátora, s ktorou argumentáciou prokurátora sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje a nakoľko vyjadrenia prokurátora k dôvodom odvolania obžalovaného sú podrobne uvedené v úvodnej časti odôvodnenia tohto rozhodnutia krajského súdu, krajský súd považuje za nadbytočné znovu na tomto mieste v podrobnostiach uvádzať konkrétne vyjadrenia prokurátora k odvolaniu obžalovaného. Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Rozhodnutie senát prijal pomerov hlasov 3 za a 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.